

POSTANOWIENIE

Dnia 19 maja 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bohdan Bieniek

w sprawie z odwołania I. Z.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Z.
o odszkodowanie z tytułu choroby zawodowej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 19 maja 2022 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych w G.
z dnia 30 kwietnia 2020 r., sygn. akt VIII Ua (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. przyznaje od Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego w G.) na rzecz radcy prawnego B. K. kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł, powiększoną o stawkę podatku od towarów i usług, tytułem pomocy prawnej udzielonej odwołującemu się w postępowaniu kasacyjnym,**
- 3. nie obciąża odwołującego się kosztami zastępstwa procesowego organu rentowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w G., wyrokiem z dnia 30 kwietnia 2020 r., oddalił apelację I. Z. od wyroku Sądu Rejonowego w G. z dnia 5 grudnia 2019 r., mocą którego oddalono jego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w

Z. z dnia 27 czerwca 2016 r., odmawiającej przyznania jednorazowego odszkodowania z tytułu następstw choroby zawodowej.

Powyższy wyrok zaskarżył skargą kasacyjną ubezpieczony. We wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania powołał się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej. W jego ocenie, doszło do kwalifikowanego naruszenia art. 278 § 1 k.p.c., art. 286, 227 i 205¹² § 2 k.p.c., bowiem zignorowano w całości jednoznaczne wyniki badania spirometrii z dnia 18 marca 2019 r. oraz gazometrii z dnia 3 kwietnia 2019 r., które to dowody wskazują na niewydolność układu oddechowego na poziomie 66-70% zdrowego człowieka. Dlatego sporządzone w sprawie opinie nie są wiarygodne, a Sąd drugiej instancji zaniechał dopuszczenia dowodu z opinii kolejnego biegłego.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pełnomocnik organu rentowego wniósł o wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia jej do rozpoznania oraz domagał się przyznania zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przesłanka ulokowana w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. oznacza, że w sprawie doszło do kwalifikowanego naruszenia prawa (tu procesowego), które jest widoczne na „pierwszy rzut oka” bez potrzeby analizy zgromadzonego materiału dowodowego. Tymczasem rozbudowane stanowisko skarżącego nawiązuje do szeregu zmiennych związanych z wynikami badań specjalistycznych, co już samo w sobie zmusza do oceny poszczególnych dowodów, a tego rodzaju czynność nie jest koherentna ze wskazaną przesłanką przedsądu.

W sprawie ubezpieczony uważał, że doszło do pogorszenia jego stanu zdrowia w związku ze stwierdzonym stałym uszczerbkiem (2011 r.) z tytułu choroby zawodowej. Tego rodzaju sytuację opisuje art. 12 ust. 2 ustawy wypadkowej, ustanawiając określone warunki, by ponownie otrzymać świadczenie (stały lub długotrwały uszczerbek ulegnie zwiększeniu co najmniej o 10 punktów procentowych).

Z tego względu wyjaśnienie stopnia wzrostu uszczerbku wymaga wiadomości specjalnych i tego rodzaju treści stanowiły przedmiot wypowiedzi Sądu

Okręgowego, który ponadto wyjaśnił, dlaczego przypisał wiarygodność (a zarazem rzetelność) określonej opinii biegłego sądowego. W ten sposób Sąd odwoławczy zrealizował swoje obowiązki procesowe, które zresztą wynikają z innych przepisów niż wskazane przez skarżącego. Przytoczone przez skarżącego wyniki w żaden sposób nie tworzą obrazu oczywistego naruszenia prawa, bowiem Sąd Okręgowy wyjaśnił wątek schorzeń i ich wpływu na zdrowie ubezpieczonego z innych przyczyn niż choroba zawodowa, realizując równocześnie wskazówki wynikające z art. 227 k.p.c. (nota bene jest to przepis skierowany do sądu pierwszej instancji, a obecnie kontroli podlega orzeczenie Sądu Okręgowego). Zresztą pozostałe podstawy procesowe, jakie zostały powołane w tej części skargi kasacyjnej, także dedykowane są sądowi pierwszej instancji. Obowiązki sądu odwoławczego wyznacza art. 381-382 k.p.c. i to w tej strefie powinno poszukiwać się ukwalifikowanych uchybień. W przypadku powołania się na uchybienie art. 286 i art. 278 § 1 k.p.c. warto zauważyć, że opisane tam obowiązki względem dowodu z opinii biegłego mają charakter fakultatywny (sąd może). Oznacza to, że w każdej sprawie bada się indywidualnie czy sąd powinien kontynuować postępowanie dowodowe. Dlatego w przypadku zamiaru wykazania na tym polu kwalifikowanych deliktów procesowych konieczne jest uwzględnienie wszelkich parametrów, a nie tylko tych, które odpowiadają oczekiwaniu ubezpieczonego. Orzeczenie, które nie spełnia pokładanych w nim nadziei – co do wzrostu uszczerbku na zdrowiu – nie wypełnia podstawy z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. i stąd Sąd Najwyższy orzekł z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach pomocy prawnej udzielonej odwołującemu się w postępowaniu kasacyjnym orzeczono w myśl art. 22³ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 2115) w związku § 15 ust. 2 i § 16 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2019 r., poz. 68), zaś o kosztach procesu w myśl art. 102 k.p.c.

